

μελοδράματος, μάλλον τοῦ μύθου ὅτις ἔδωκε τῷ κ. Ἀμβροσίῳ Θωμᾷ τὴν εὐκαιρίαν νὰ γράψῃ νέαν μουσικὴν σύνθεσιν.

«Τὰ πάντα ὑπῆρχον ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ὁ πόλεμος, ὁ ἔρως, τὸ δράμα, ἡ σκηναϊκή, πᾶν τὸ δυνατόμενον νὰ δώσῃ ὑπόθεσιν ἐπιτυχῇ καὶ συγκινητικῇ· ἀλλὰ τὸ δικαίωμα τῶν ποιητῶν εἶναι ἀναμοιρασθήτητον, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἔχωσι μεγαλοφυΐαν, εἰς οὐδέν· δὲ ἐπιτρέπεται νὰ κάμῃ τὸν σχολαστικόν. Δὲν ἐπιμένω, ἀλλὰ δὲν θὰ ἐπεθύμουν νὰ μετέβηλλον τὴν χρονολογίαν ἣν ὀπισθοχώρησαν μέχρι τοῦ 1170.

«Ἀληθῶς, ἡ ἀληθὴς Φραγκίσκα, ἡ τῆς ἱστορίας κινεῖται ἴσως ὀλίγον ἐλευθέρως ἐντὸς τῶν οἰκογενειακῶν αὐτῆς δεσμῶν οὓς ἴσως ἐπεθύμει τις στενωτέρους χάριν τῆς μνήμης αὐτῆς καὶ ἡ ἐρωτικὴ οἰκειότης διαρκεῖ καὶ πῶς πολὺν καιρὸν, διὰ τὴν καλὴν αὐτῆς ὑπόληψιν ὡς συζύγου καὶ μητρός. Ἀλλ' εἰς μάτην ἠθέλομεν στιβάσει ἔγγραφα καὶ ἀνέλθει εἰς τὰς πηγὰς ὅπως μάθωμεν ἐὰν ἦν μάλλον δυστυχὴς ἢ ἔνοχος καὶ ἐὰν ἀπέτισεν ἀπροσεξίαν ἢ κακούργημα. Ὁ μέγας ποιητὴς θέλει μείνῃ ὁ μέγας ἱστορικὸς ἀπέναντι τῶν μεταγενεστέρων».

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ).

Α. Ρ. Φραγκαδῆς

Ο ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΟΜΙΣΤΗΣ

Τὸν εἶδετε συχνάκις νὰ διατρέχῃ διὰ κατεσπευσμένου βήματος τὴν πεδιάδα, τὸν ἀνεγνωρίσατε δὲ ὅχι μόνον ἐκ τῆς στολῆς καὶ τοῦ πιλικίου του ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς ἐνεργητικότητος τῶν κινήματων του. Διότι εἶναι καὶ ἡ στιγμή δι' αὐτὸν πολὺτιμος καὶ δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ βραδύνῃ. Δρομεὺς ἀκούραστος, ἐκτελεῖ τὸ καθήκον του ἀπὸ τῆς πρώτης μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας τοῦ ἔτους χωρὶς ποτὲ νὰ ἀναπαυθῇ. Καὶ ἂν ἥλιος κυστικὸς ἀναγκάζει τοὺς πάντας εἰς ἀκίνησίαν, καὶ ἂν κάμνῃ ψυχρὸς τρομερὸν, ἂν πνέει ἄνεμος σφοδρὸς ἢ πίπτει χιὼν, ἀδιάφορον αὐτὸς πρέπει νὰ μεταβῇ μέχρι τοῦ πλέον ἀπομερακρυσμένου χωρίου τῆς περιφερείας του, ἵνα φέρῃ τὰς ἐπιστολάς, καὶ τὰ ἔντυπα τὰ ὅποια κατ' ἐκατομμύρια ἐμπιστεύονται οἱ ἄνθρωποι εἰς τὴν φροντίδα τοῦ ταχυδρομείου.

Αἱ μεγάλαι ὁδοὶ δὲν εἶναι κατεσκευασμένοι δι' αὐτόν· πρέπει νὰ τὰς διασχίσῃ, νὰ βαδίσῃ διὰ μέσου τῶν ἡσσῶν καὶ τῶν βάλτων ἵνα εἶρῃ τὴν μικρὰν καλύβην εἰς τὸ βάθος τῆς ἐρημίας.

Περιπκτεῖ ἐξ ἑως ὀκτῶ λεύγας τὴν ἡμέραν, ἀενάως λοξοδρομῶν, διερχόμενος ῥύακας, ἀναρριχώμενος εἰς βράχους, ὑπερπηδῶν χαράδρας, πληγόνων τοὺς πόδας ἐπὶ τῶν βάλτων καὶ τῶν ἀκανθῶν. Τὸ περιδιαβάζειν δὲν τοῦ εἶναι ἐπιτετραμμένον, διότι ἡ ὥρα τῆς ἐπανόδου εἶναι ὠρισμένη· αἱ ἐπιστο-

λαί τὰς ὁποίας φέρει πρέπει νὰ ἀναχωρήσωσι διὰ τοῦ πρώτου ταχυδρομείου, τὰς περιμένουσιν εἰς τὸ γραφεῖον, καὶ ἡ παρὰμικρά τοῦ προγράμματος τοῦ παράδοσις δύναται νὰ ἐπιφέρῃ δυσχερεστους συνεπείας.

Θὰ ἡμεθα ἀχάριστοι ἂν παρεγνωρίζομεν τὰς ὑπηρεσίας τοῦ ἀδικηθόρου αὐτοῦ ταχυδρομίου, ἡ τιμιότης καὶ ὁ ζήλος τοῦ ὁποίου ἀετιῶς ἐξελέγχονται, ὅστις μᾶς φέρει κατὰ τὴν ὠρισμένην ὥραν τὰς ἐπιστολάς καὶ τὰς ἐφημερίδας μας, τὰς εἰδήσεις τὰς ὁποίας περιμένομεν μετ' ἀνυπομονησίας καὶ ὅστις συντρέχει εἰς τὸ νὰ μᾶς ἐπουλώσῃ τὴν πικρίαν τῆς ἀπουσίας καὶ τοῦ χωρισμοῦ.

Ἐγνώρισα ἕνα ὅστις ἀπὸ εἰκοσαετίας ἐξήσκει αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα. Πρώην στρατιώτης κατ'ὀρθωσιν χάριν τῆς ἀψόγου κατὰ τὸν στρατὸν διαγωγῆς του καὶ προστατῶν τινων νὰ λαμβάνῃ πεντηκοντάδα τινα φράγκων ἀπὸ τὸ ταχυδρομεῖον τῆς κοινότητος.

Ὁ Μαρτέν δὲν ὑπερηφανεύετο διὰ τὴν ἑκτακτον αὐτὴν θέσιν ἐνὸς ὅμως τὴν σπουδαιότητα καὶ τὰ καθήκοντα αὐτῆς· καὶ δὲν παρεπονέτο ποτέ.

Ὅλοι εἰς τὰ περίεξ ἐγνώριζαν τὸν μόλις λευκαινόμενον χαλκόχρουν αὐτὸν ἄνθρωπον, τοῦ ὁποίου εἰ πόδες εἶχον τὴν στερεότητα καὶ τὴν εὐκαμψίαν τοῦ χάλυβος· ὅλοι τὸν ἐξετίμων διότι ὁ αὐστηρὸς αὐτὸς τῶν νόμων τηρητὴς ποτὲ δὲν ἤρνεϊτο ὑπηρεσίαν τινα ἐφ' ὅσον αὐτὴ συνεβιβάζετο μετὰ τῶν καθηκόντων του.

Δὲν ὑπῆρχε γωνία τῆς περιφερείας του τὴν ὁποίαν νὰ μὴ διέτρεξεν ἀκολουθούμενος πάντοτε ὑπὸ τοῦ μεγάλου κυνὸς του, ἐγνώριζεν ὅλας τὰς παρόδους—ὅλα τὰ μονοπάτια.

Δὲν ἔρριπτεν αὐτὸς, ὡς ἄλλοι, διὰ νὰ ἀποφύγῃ δρόμον ἡμισείας ὥρας εἰς λάκκον τινὰ ἄσημόν τι ἐντυπον φέρον δυσανάγνωστον ἐπιγραφὴν καὶ μόνον ὅταν ἦτο ὅλως ἄγνωστος ἢ διεύθυνσις ἐπενέφερεν ἐπιστολὴν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον. Ἦτο δοῦλος τῆς ὑπηρεσίας, ἀκριβὴς ὡς ὠρολόγιον καὶ ἡ ἐχεμύθειά του καὶ τοὺς περιεργότερους ἀπεθάρρυνεν. Τὸν ἐχαιρέτιζον πάντες φιλικῶς ὅταν ἔφθανεν εἰς χωρίον τι, τὰ παῖδιά τὸν ἐπλησίαζον καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ κύνες τὸν ὑπεδέχοντο μὲ χαρποῖας ὑλακάς. Ὅλοι τοῦ προσέφερον ποτήριον οἴνου ἢ τεμάχιον κρέατος. Ἀλλὰ σπανίως ἐδέχετο, διότι ὁ καιρὸς ἐβίαζε, καὶ δὲν ἠρέσκετο νὰ ἀναλαμβάνῃ ὀχληρὰς ὑποχρεώσεις.

Ἡμέραν τινὰ τοῦ Ὀκτωβρίου ἀνεχώρησε πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς συνήθους περιοδείας του. Ὁ καιρὸς ἦτο ἀνυπόφορος, βροχὴ πρὸ μιᾶς καὶ πλέον ἐβδομάδος ἐπιπτεν ἀδιακόπως, αἱ ὁδοὶ κατήντησαν βάλτοι, οἱ ῥύακες μετεβλήθησαν εἰς ποταμούς· τὰ ὀλίγα ἐπὶ τῶν δένδρων μένοντα φύλλα ἐβράχηναν ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε δὲν ἠδύναντο νὰ προσφέρουν καταφύγιον. Ὁ γραμματτοκομιστὴς καταβεβρεγμένος μέχρι ὁστέων ἐβιάδιζεν ἀταράχως

ὡς παλαιὸς στρατιώτης ὅστις δὲν συζητεῖ ὅσα ἀφορῶσι τὸ καθήκον.

Εἶχεν ἤδη διακνέμει μέρος ἐκ τῶν γραμμάτων του ἀλλὰ πολὺ ἀπέχεν ἀκόμη τοῦ τέλους τῆς περιοδείας του, ὅτε διήλθεν ἐνώπιον ξενοδοχείου ἢ μᾶλλον ἀθλίου οἶνοπωλείου κειμένου ἐν τῷ μέσῳ δάσους.

— Αἴ! κύρ γραμματοκομιστῇ, στάσου λοιπὸν μιᾷ στιγμῇ νὰ μοῦ δώσῃς καὶ πληροφορίαις ποῦ χρειάζομαι καὶ ὡς τόσω θὰ περάσῃ ἡ βροχή.

Ἡ πρόκλησις αὕτη τῷ ἀπευθύνθη παρ' ἀνθρώπου ὅστις ἵστατο εἰς τὴν θύραν τοῦ οἶνοπωλείου καπνίζων τὴν πίπκν του.

Ἡ βροχὴ ἐμείνετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ὁρμητικὸς δὲ ἄνεμος τὴν ἔρριπταν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Μαρτέν καὶ τὸν ἐμπόδιζε νὰ βχδίξῃ.

Ὁ γραμματοκομιστῇς ἦτο ἐμπρόθεσμος ἄλλως τε καὶ αἱ ἀπαιτήσεις τῆς ὑπηρεσίας δὲν ἀπαγορεύουσι νὰ δεχθῇ τις στιγμικὸν ἄτυλον προσφερόμενον εἰς τοιαύτας περιστάσεις.

Εἰσῆλθε λοιπὸν καὶ ἐκάθησε παρὰ τὸ πῦρ τὸ ὅποῖον ἔλαμπεν ἐν τῇ ἐστίᾳ. Ὁ πρασιλέσας αὐτὸν ἔρριψε ξηρούς τινες κλάδους οἵτινες τάχιστα ἤναψαν· τὸν ἠρώτησε δὲ τὰς ὥρας τῆς ἀναχωρήσεως τῶν ταχυδρόμων, τῷ ἀπηύθυνε πληθὺν ἐρωτήσεων ὡς πρὸς αὐτὸν τὸν ἴδιον, τὴν ὑπηρεσίαν του, καὶ πᾶν τέλος ὅ,τι τὸν ἀφορᾷ.

— Μὲ γνωρίζεις λοιπὸν; εἶπεν ὁ γραμματοκομιστῇς.

— Διάβουλε! ὅλος ὁ κόσμος σὲ γνωρίζει καὶ σὲ ἀγαπᾷ· ὅλος ὁ κόσμος ξεύρει τί ἀξίζει ὁ μπκρπᾶ Μαρτέν. Δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῇς πιστεύω νὰ πλῆξῃς μαζύ μου. Αἴ! κυρὰ Ῥοζιὲ δώω ποτήρια ῤκκὴ καὶ ἀπὸ τὴν καλλίτερη.

Ἡ κυρὰ Ῥοζιὲ ἔφερε τὰ ζητηθέντα καὶ ἐπέστρεψε εἰς τὸ ἔργον τῆς.

— Τί κοπιαστικὴ ποῦ εἶναι ἡ δουλιὰ σου μπάρμπκ Μαρτέν! Ἔχεις πολλὰ γράμματα νὰ δώσῃς ἀκόμη; Θὰ ἔχῃς βέβαια ἀκόμη νὰ πᾶς εἰς τὸ Λάνδ, εἰς τὸ Πλεσσί! ξέρω μάλιστα κάποιον ποῦ σὲ περιμένει ἐκεῖ μὲ ἀνυπομονησίαν. Ἐχω νὰ περάσω ἀπὸ ἐκεῖ ἂν θέλῃς πέρνω ἐγὼ τὰ γράμματα.

— Εὐχαριστῶ θὰ τὰ δώσω μόνος μου.

— Νὰ πῶς φαίνεται ὁ κκλὸς ὑπάλληλος. Μὰ ἔχεις καὶ δίκαιο.

Ἐξέκολουθεῖ νὰ ὀμιλῇ οὕτω μετ' ἀδολεσχίας ἥτις δὲν ἀπεθάρρυνε τὸν γραμματοκομιστῇν· ἔλαβε τὸν σάκκον του τὸν ὅποῖον ἐκεῖνος εἶχε θέσει πλησίον του, τὸν ἐξήτασε διὰ νὰ δοκιμάτῃ τὸ βάρος του καὶ τὸν ἔστρεψε διαφορετρόπως.

— Ἀφῆσε, σὲ παρακαλῶ τὸν σάκκον μου, εἶπε ξηρῶς ὁ Μαρτέν, ἀνεκάτωσε ὅλα τὰ γράμματα, δὲν θὰ ἠμπορέσω πλέον νὰ τὰ εὔρω.

Ὁ ἄλλος ἐζήτησε ταπεινῶς συγγνώμην διὰ τὸ λάθος του.

— Τὸ κακὸν ὅμως δὲν εἶναι ἀνεπανόρθωτον, ἐπανέλαβε, κῆθησε ἐκεῖ εἰς τὸ τραπέζι καὶ εὐκολα θὰ τακτοποιήσῃς τὰ γράμματα κατὰ τὸν δρόμον ποῦ θὰ πάρῃς.

Ὁ γραμματοκομιστῇς ἐκένωσε τὸν σάκκον ἐνώπιόν του καὶ ἤρχισε νὰ

τακτοποιῇ τὰς ἐπιστολάς. Ὁ δὲ σύντροφός του προσεποιήθη ὅτι ἀπεσύρθη κατὰ τι, ἀλλ' εὔρε τρόπον νὰ ῥίπτῃ λαθραίως βλέμματα ὑπεράνω τοῦ ὧμου του.

Ἐν ᾧ κατεγίνετο εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτὴν ὁ Μαρτὲν ἤκουσεν ὀπισθὲν τοῦ μανιώδη γρυλλίσματα.

— Μπάρμπα Μαρτὲν, ἔλα λοιπὸν νὰ πάρῃς τὸν σκυλὸν σου ἄλλως θὰ φάγῃ τὸν ἰδικόν μου, τοῦ εἶπεν ὁ νέος του γνώριμος.

Ὁ γραμματοκομιστὴς ἠγέρθη καὶ ἔστυρεν ἀπὸ τὸν λαϊμὸν τὸν κυνά του τοῦ ὁποίου ἡ μανία ἦτο ὅλως ἀντίθετος πρὸς τὴν συνήθη του ἡμερότητα.

Τὸ περιστατικὸν αὐτὸ τοῦ ἐφάνη παράδοξον καὶ ἤρχισε νὰ αἰσθάνηται δυσπιστίαν πρὸς τὸν ἐμιλητικώτατον αὐτὸν ξένον. Ἐπρόκειτο νὰ θέσῃ πάλιν τὰς ἐπιστολάς του ἐντὸς τοῦ σάκκου ὅτε ὁ ξένος διὰ νὰ ἰδῇ φαίνεται ἂν ἔπκυσεν ἡ βροχὴ ἤνοιξε τὴν θύραν.

Παρευθὺς ὁ ἄνεμος εἰσώρμησεν ἀκράτητος ἐν τῷ δωματίῳ τὸ ὁποῖον ἐπληρώθη πυκνοῦ καπνοῦ καὶ διεσκόρπισε τὰς ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐπιστολάς.

Τὸν γραμματοκομιστὴν διέφυγεν ἔκφρασις ὀργῆς.

— "Α! δὲν εἶναι τίποτε, εἶπεν ὁ ἄλλος, οἱ δύο μας εὐθὺς θὰ τὰ μὲ-
ζεύσωμεν.

Καὶ χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν ἄρνησιν τοῦ Μαρτὲν ὅστις ἠρνεῖτο τὴν βοήθειάν του καὶ ἤθελε νὰ τὰς ἀνεύρῃ μόνος ἤρχισε νὰ συλλέγῃ τὰς ἐπιστολάς.

Ὅταν συνήθροισαν ὅσας ἠδυνήθησαν νὰ εὑρουν, ὁ γραμματοκομιστὴς τὰς ἐξήτασεν καὶ ἐσκυθρόπασεν ὥς νὰ μὴ εὑρισκεν ἀκριβῶς τὸν ἀριθμόν.

— Μήπως λείπει καμμία; εἶπεν ὁ σύντροφός του.

— Μοῦ φαίνεται ὅτι ἦτον ἀκόμῃ μία ἐπιστολή.

— Οὐμ! θὰ γελάστηκες ἢ θὰ τὴν ἄφησες εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

— Ἦμπορεῖ.

Καὶ ὅμως ἐπανέλαβε τὰς ἐρεῦνας του καὶ ἐξήτασε κάτωθεν ὅλων τῶν ἐπίπλων, δὲν εὔρε τίποτε καὶ συνεπέρανεν ὅτι ἠπατήθη εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς του, διότι εἶχε παρατηρήσει ὅσας τὰς κινήσεις τοῦ συντρόφου του, καὶ δὲν τοῦ ἐφάνετο πιθανὸν νὰ ἀπέκρυψεν ἐπιστολήν τινά· ἔσπευσεν ἐν τοσοῦτῳ νὰ ἐξέλθῃ μετανοῶν ὅτι ἔθετε τὸν πόδα ἐν αὐτῇ τῇ οἰκίᾳ. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν ὁποῖον συνωμίλησε τοῦ ἐνέπνευσε πραγματικὴν ἀπέχθειαν καὶ εἶχεν ὡς ἀρχὴν, συμμορφούμενος πρὸς τὰ παραγγέλματα τῆς ἐχεμυθίας τὰ ὁποῖα ἡ ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία ἐπιβάλλει εἰς τοὺς ὑπαλλήλους της, νὰ ἀπομακρύνῃ ἀφ' ἐαυτοῦ ὁποῖον δῆποτε ὅστις δὲν τοῦ ἐνέπνευσεν ἐμπιστοσύνην.

Ἡ καταιγὶς ἐκόπασε κατὰ τι· ἡ βροχὴ, ἥτις ἐξηκολούθει πάντοτε δὲν ἤργισε νὰ παύσῃ καὶ λαμπρὸς ἥλιος ἐφώτιζε τὴν πεδιάδα ὅταν ὁ γραμματοκομιστὴς ἔφθασεν εἰς τὸ πλησιέστερον χωρίον.

Γυνή τις ἴστατο εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας της περιμένουσα τὴν διάβασίν του. Ἦτο νέα ἀκόμη καὶ οὐχὶ μὲν ἐξόχου ὠραιότητος ἀλλ'εἶχε πρόσωπον χάριεν καὶ συμπαθές.

— Κύρ Μαρτὲν, τοῦ εἶπε, πρέπει νὰ ἔχῃς ἓνα γράμμα δι' ἐμέ.

— Ὅχι, κυρὰ Ἀνδρέου, δὲν ἔχω τίποτε.

— Παράδοξον· καὶ ὅμως ὁ ἄνδρας μου ἔπρεπε νὰ μοῦ γράψῃ σήμερον. δὲν ἔξυρῖς πόσον μὲ ἀνησυχεῖ ἡ σιωπὴ του.

Ἐγρίασε δὲ καὶ μόλις ἠδύνετο νὰ στηριχθῇ.

Ὁ γραμματοκομιστὴς τὴν ὑπεστήριξε καὶ τῆς ἔφερε κάθισμα ἐφ' οὗ ἐρρίφθη. Δύο χαριτόβρυτα παιδία προσήλουν ἐπ' αὐτῆς τεθλιμμένα καὶ τεταραγμένα βλέμματα.

— Θὰ λάβῃς αὐριον γράμμα, κυρὰ Ἀνδρέου, εἶπεν ὁ γραμματοκομιστὴς· ἀργοπορία μιᾶς ἡμέρας εὐκόλῃ ἐξηγεῖται· ἤμπορεῖ νὰ τὸν ἐμπόδισε τίποτε, νὰ εἶχε καμμίαν δουλίαν, νὰ μὴν ἐπρόφθασε τὸ ταχυδρομεῖον.

— Ὅχι, τὸν ξέρω καὶ δὲν ἤμπορῶ νὰ ἐξηγήσω τὴν σιωπὴν του. Εἶναι δύο μῆνες ὅπου ἔφυγε διὰ τὴν πόλιν διὰ μίαν ὑπόθεσιν ἡ ὁποία θὰ τοῦ ἔδιδε πολλὰ χρήματα· καὶ εἶχε νὰ πάρῃ καὶ μίαν μικρὴν κληρονομίαν. Ἀλλ' ὅλα ἐτελείωσαν καὶ μοῦ ἐμήνυσε ὅτι θὰ ἤρχετο ἀπόψε· εἶχε πάρει τὰ μέτρα του. Αὐριον πωλεῖται τὸ ὑποστατικὸν τοῦ Μάρ καὶ θέλει νὰ τὸ ἀγοράσῃ εἴτε ὅλον εἴτε μέρος. Εἶναι περιστάσις ὅπου δὲν εὐρίσκεται δύο φοραῖς· ἀλλὰ θὰ προτιμοῦσα χίλιαις φοραῖς νὰ μὴν ἤρχετο παρὰ νὰ ἔλθῃ χωρὶς νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ.

— Διατί;

— Διότι ἔχουν κακὰ σχεδία ἐναντίον του καὶ τὴν νύκτα εὐκόλῃ ἤμπορῶν νὰ τὰ ἐκτελέσουν. Ἐξυρῖς ὅτι εἶναι δύο δρόμοι ἀπὸ τὴν πόλιν δι' ἐδῶ· ὁ ἓνας εἶναι μακρύτερος ἀλλὰ πλέον ἀσφαλής. Φοβοῦμαι μήπως ἔλθῃ ἀπὸ τὸν Καρμένο Μύλο διότι ἔχει καὶ κάποιον νὰ ἰδῇ ἀπὸ ἐκεῖ. Μόνον νὰ τὸ συλλογίζωμαι τρέμω.

Ὁ γραμματοκομιστὴς προσεπάθησε νὰ καθητυχάσῃ τοὺς φόβους της, ἀλλ' ἐκείνη ἐκίνει τὴν κεφαλὴν.

— Δὲν ἤμπορεῖς νὰ ὑποθέσῃς, ἐπανέλαβε, τί δύνανται νὰ κάμουν μερικοὶ ἀνθρώποι ὅταν τὰ ἔχουν μὲ κάποιον.

Ἐφάνη ἀμφισταλντευομένη καὶ ἔπειτα προσέθηκε :

— Δὲν φοβοῦμαι διότι ὁ ἄνδρας μου θὰ περάσῃ μὲ πολλὰ χρήματα ἀπὸ ἐπικίνδυνον μέρος, ἀλλὰ καὶ διότι εἶναι εἰς τὸν τόπον μας ἓνας ἀθλῖος ὁ ὁποῖος θέλει νὰ τὸν σκοτώσῃ. Τὸ μῖτός του εἶναι παλαιόν. Ὅταν ἤμουν νέα ἤθελε νὰ μὲ ὑπενδρευθῇ, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἤμποροῦσα νὰ τὸν ὑποφέρω· ποτὲ δὲν μου ἐσυγχώρησε τὸ ὅτι δὲν τὸν ἠθέλησα καὶ δι' αὐτὸ μισεῖ καὶ ἐκεῖνον τὸν ὁπαῖον ἐπρωτίμηνσα ἀπ' αὐτόν. Μισεῖ τὸν Γεώργιον καὶ ἐμὲ διότι ἔχομεν τὸ ἰδιὸν μας ἐνῶ αὐτὸς εὐρίσκεται εἰς πτωχίαν καὶ ἀθλιότητα.

τητα ὥσάν νά ἦσαν ὑπόλογοι οἱ τίμιοι ἄνθρωποι διὰ τὰς δυστυχίας αἱ ὁποῖαι συμβαίνουν εἰς τοὺς ὀκνηροὺς καὶ τοὺς μεθύσους. Καὶ δὲν εἶναι αὐτὸ μόνον· πρό τινος καιροῦ ἔγινεν ἓνα ἔγκλημα· ἔλαβαν ὑποψίας ἀλλὰ λείπουν αἱ ἀποδείξεις· ἐγὼ τὰς ἔχω, καὶ ὁ ἔνοχος τὸ ἠξεύρει. Αὐτὸ εἶναι ἐπικίνδυνον μυστικὸν διὰ γυναῖκα ἢ ὁποῖα μόνον παιδία ἔχει δλόγουρά της. Χθὲς μὲ ἐπλησίασε διὰ νὰ μὲ ψαρέψῃ· δὲν τοῦ ἔκρυψα τὴν ἀπέχθειάν μου. Ἐκατάλαβε ὅτι τὰ ἠξεύρω ὅλα καὶ ἤρχισε νὰ μὲ ὑβρίζει καὶ νὰ μὲ ἀπειλῇ. Γνωρίζω ὅτι περιφέρεται συχνὰ τὴν νύκτα εἰς τοὺς βράχους τοῦ Καμμένου Μύλου· ἂν ὁ ἄνδρας μου περάσῃ ἀπ' ἐκεῖ εἶναι χαμένος, μπάρπα Μαρτέν.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται αὐτὸς ὁ κακοῦργος;

— Ἰωάννης Βροῦνος. Δὲν εἶναι παράξενο ὅτι δὲν τὸν ξέρεις, διότι ἀφ' οὗτου ἐγύρισε ὅλο κρύπτεται.

Ὁ γραμματοκομιστὴς συνοφρυώθη· ἀνεμνήσθη ὅτι ἤκουσε τὸν αἰνοπώλην νὰ καλῇ δι' αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος τὸν ἄνθρωπον μετὰ τοῦ ὁποίου συνηντήθη. Ἐφοδεῖτο μήπως τοῦ ἐκλάπη ἢ ἐπιστολῇ, ἀλλ' ἀνεμνήσθη ὅλων τῶν περιστάσεων καὶ ἀπέβαλε τὴν ιδέαν αὐτήν. Ἦτο βέβαιος ὅτι δὲν τὴν εἶχεν· ἠσύχασε καὶ προσεπάθησε νὰ ἡσυχάσῃ καὶ τὴν χωρικήν· τῆς ὑπεσχέθη ὅπως δῆπότε νὰ ὑπάγῃ πρὸς προὑπάντησιν τοῦ συζύγου της καὶ νὰ τοῦ συστήσῃ φρόνησιν.

Ἐσπευσε νὰ ἀναχωρήσῃ καὶ ὅταν ἔμεινε μόνος οἱ φόβοι τοῦ ἀνεπτύχθησαν πάλιν. Ἦρχισε νὰ ἀμφιβάλλῃ· καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον κτελήθη ὑπὸ τρόμου τὸν ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ· ἐπετάχυνε τὸ βῆμα καὶ εὔρεν ἀσυνήθη ἐλαφρότητα εἰς τὸ νὰ ὑπερπηδᾷ τοὺς βράχους καὶ τὰς χαράδρας· δυστυχῶς αἱ ἐπιστολαὶ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἦσαν ἐξαιρετικῶς πολλαὶ καὶ ὁ κακὸς καιρὸς τὸν ἠργοπόρησεν ἔτι μᾶλλον.

Ἐφθασεν ἀργότερον τοῦ συνήθους εἰς τὸ γραφεῖον ἐξετάσας δὲ ἐπληροφόρηθη ὅτι εἶχε παραλάβει ἐπιστολὴν διὰ τὴν κυράν Ἀνδρέου.

Ἐμεινεν ὥς κεραυνόπληκτος, ἀνεμέτρησε μετὰ τρόμου τὴν εὐθύνην τὴν ὁποῖαν ἔφερεν· ἡ ἀνησυχία τοῦ δ' ἐκορυφώθη ὅταν ἐνεθυμήθη ὅτι ἐπανελημμένως ἦλθον νὰ ἐρωτήσωσιν μόλις ἔφθασε τὸ ταχυδρομεῖον ἂν ὑπῆρχεν ἐπιστολὴ διὰ τὴν κυρίαν Ἀνδρέου.

Ἐτρεξεν εἰς τὸ γραφεῖον τῶν λεωφορείων ὅπου ἐπληροφόρηθη ὅτι ὁ Γεώργιος Ἀνδρέου ἔφθασεν ἀλλ' ἀνεχώρησεν ἀμέσως περὶ διὰ τὸ χωρίον του.

Ἦ εἶδῃσις αὕτη τῷ ἐπέφερε τρομερὰν συγκίνησιν. Τὸ φάσμα κατὰστροφῆς, τῆς ὁποίας αὐτὸς ἔφερε τὴν εὐθύνην ὠρθώθη ἐνώπιόν του, εἶδε τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ὅστις ἤρχετο φέρων τὴν χαρὰν ἐν τῇ καρδίᾳ, εὐρίσκοντα ἐξ αἰτίας τοῦ τὸν θάνατον ἐνώπιον τοῦ οἴκου του καὶ τὴν δυστυχίαν ἐπιρριπτομένην ἐπὶ τῆς χήρας καὶ τῶν ὀρφανῶν. Τὰ μελανότερα νέφη ἐτάρακτον τὴν φαντασίαν του. Δὲν ἐδίστασε καὶ χωρὶς οὔτε κἄν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν οἶκόν του ἀνεχώρησε.

Ὅσοι τὸν εἶδον διερχόμενον βεβυθισμένον εἰς τὰς σκέψεις του, μὴδὲ καὶ παρκτηροῦντα περὶ αὐτὸν, ἡρώτων ποία σπουδαία ἐργασία ἡδύνατο νὰ προκαλέσῃ τὴν κατεσπευσμένην αὐτὴν πορείαν ἀνθρώπου καταπεπονημένου ἐκ τοῦ κόπου.

Ἀφ' οὗ διῆλθε τὸ τέταρτον τοῦ δρόμου ἐξήτασε περὶ τοῦ Ἀνδρέου καὶ ἠρώτησε μήπως τὸν εἶδον.

Πράγματι εἶχε διέλθει πρὸ ὀλίγου. Ἡ χαρὰ τῆς εἰς τὸν οἶκον ἐπανόδου ἔδιδε πτερὰ εἰς τὸν μὲν, καὶ εἰς τὸν δὲ ἡ ἐλπίς τοῦ νὰ ἀποτρέψῃ δυστύχημα. Δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀμφιβολία· ὁ δυστυχὴς εἶχε λάβει τὸν δρόμον ὅστις τὸν ἔφερε πρὸς τὸν Καρμένον Μύλον. Ὁ γραμματοκομιστὴς ἐσκέφθη ὅτι ἂν ἐλάμβανε πλαγίαν τινὰ ἀτραπὸν, δύσκολον καὶ κινδυνώδη, θὰ κατῴρθωνεν ἴσως νὰ φθάσῃ πρῶτος.

Ἐτάχυνε τὸ βῆμα καὶ ἔφθασεν εἰς τὸ ὀλέθριον τοπεῖον τῆς νυκτὸς οὔσης ἤδη προκεχωρημένης. Τὸ μέρος ἦτο κατάλληλον δι' ἐνέδραν· εἶδος σπηλαίου ἠνοίγετο μεταξὺ τῶν βράχων, ἐκατέρωθεν δὲ πυκνὰ δένδρα ἐσχημάτιζον φραγμὸν ἀδιάσπαστον· μαῦρα νέφη ἐκάλυπτον τὴν σελήνην παρέχοντα τρομερὸν τι εἰς τὴν ὅλην τοποθεσίαν.

Ἐστάθη ἀνὰ μέσον τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ταρκαττομένων δένδρων, ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε τὸν ἦχον πλησιαζόντων βημάτων· ἦτο βεβαίως ὁ Γεώργιος Ἀνδρέου τὸν ὁποῖον κατ' ὀλίγα μόνον βήματα προέλαβεν· ἔσπευσε πρὸς προὑπάντησίν του ὅτε ἀντήχησε πυροβολισμὸς καὶ σφαῖρα τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὸ στῆθος.

Ὁ δολοφόνος ἐξῆλθεν ἐκ πλησιοχώρου φυλλώματος ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμήν ἐπλησίαζε τὸ θυμὰ του διὰ νὰ τὸ ἀποκτείνῃ καὶ τὸ ἀπογυμνώσῃ εὐρέθη ἐνώπιον νέου προσώπου, ἡ δὲ δυσαρέσκειά του ἐξεδηλώθη διὰ τρομερᾶς βλασφημίας· ἀνεγνώρισε τὸν Γεώργιον Ἀνδρέου, καὶ ἡ λεπὶς μαχαίρας ἔλαμψεν ἐν τῇ χειρὶ του, ἀλλὰ δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ τὴν μεταχειρισθῇ, διότι ἰσχυρὸν κτύπημα ῥάβδου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸν ἔρριψε χαμαί.

Περίτρομος γυνὴ ἐρρίπτετο κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ γραμματοκομιστοῦ.

— Δυστυχία μου! τὸ ἤξευρα ἐγὼ· τὸν ἐσκότωσεν.

Ἡ κυρὰ Ἀνδρέου δὲν ἡδυνήθη νὰ ἀντιστῇ εἰς τὴν ἀνησυχίαν της καὶ κατὰ τὴν ὥραν καθ' ἣν ὑπέθετεν ὅτι θὰ ἔφθκεν ὁ σύζυγός της ἦλθε νὰ τὸν προὑπαντήσῃ, ἀκούσασα δὲ τὸν πυροβολισμὸν προσέτρεξεν.

— Ἰωάννα, τῇ εἶπε ὁ σύζυγός της ἡσύχασε δὲν ἔχω τίποτε

— Δὲν εἶσαι σύ; . . . ποῖον λοιπὸν ἐδολοφόνησεν;

Ἐκυψεν ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ Μαρτέν καὶ τὸν ἀνεγνώρισαν ὑπὸ τὴν λάμψιν τῆς σελήνης ἣτις ἐφώτιζε κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν τὸ πρόσωπον καὶ τὴν στολὴν του.

Τὸν μετέφερον εἰς τὴν οἰκίαν των ὅπου ἔζησεν ἐπὶ εἴκοσι τέσσαρας ἀκόμῃ ὥρας, διηγέθη πῶς τοῦ ἐκλάπη ἢ ἐπιστολῇ ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ Γεώργιος Ἀνδρέου ἀνήγγελλε τὴν ἐπάνοδόν του, πῶς ἀπεφάσισε νὰ προλάβῃ μὲ οἶαν δῆποτε θυσίαν τὰς συνεπείας τῆς ἀμελείας του, ὥστε καὶ τὴν ζωὴν του αὐτὴν νὰ δώσῃ ὡς ἀντάλλαγμα τῆς ζωῆς τοῦ οἰκογενειάρχου τὸν ὁποῖον ἀκουσίως ἐξέθηκε εἰς κίνδυνον.

Καὶ οὕτως ὁ Μαρτὲν θύμῃ τοῦ καθήκοντος ἔσωσε διὰ τῆς ζωῆς του δλόκληρον οἰκογένειαν.

(ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Δ. Π. Α.

ΠΩΣ ΓΡΑΦΕΤΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΥΠΟ ΕΦΝΩΝ

Ὁ ἡμέτερος Σύλλογος ἐκλεξάμενος τελευταίως μέλη αὐτοῦ λογίους ἑλλοδαποὺς καταγινομένους περὶ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα ἀπέστειλεν αὐτοῖς τὰ προσήκοντα διπλώματα. Τινὲς τῶν ἐκλεχθέντων ἀπεκρίναντο ἑλληνιστὶ, τούτων δὲ τὰς ἐπιστολάς καταχωρίζομεν κατωτέρω, ἵνα καταδειχθῇ πόσον καλῶς ἱκανοὶ τῶν ἐν Εὐρώπῃ λογίων γράφουσι τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν.

Ἐν Γοττίνῃ τῇ 16]28 Μαρτίου 1882.

Σεβαστοί μοι Κύριοι

Με μεγίστην χαρὰν ἔλαβον τὸ δίπλωμα καὶ τὴν ἐπιστολήν σας καὶ με μεγίστην εὐγνωμοσύνην ἀποδέχομαι τὴν τιμὴν, τὴν ὁποίαν μοὶ προσηνέγκετε, ἐν ᾧ με ἐξελέξασθε μέλος ἀντεπιστέλλον τοῦ φιλολογικοῦ Συλλόγου Παρνασσοῦ.

Θὰ ὑποπειράσω νὰ γίνω μὲ τρόπον τινα ἄξιος ταύτης τῆς τιμῆς καὶ βεβαίως ἡ ἑλληνικὴ ποίησις πάντοτε θὰ μοι εἴναι πολλὰ ἀγκαπητὴ, ἀν καὶ ἐντὸς τῶν πλησίων μηνῶν (καὶ ἴσως ἐτῶν) πάλιν ἄλλοῖα πράγματα θὰ ἀπαιτήσωσι τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ἐνεργείας μου.

Τώρα ἀκόμῃ ἐν ἔργον μου ἀνῆκον εἰς τὴν ἑλληνικὴν ποίησιν εὕρισκεται ἐν τῷ τυπογραφείῳ, ἢ μετὰφρασις δηλαδὴ τοῦ δράματος «Οἱ τριάκοντα Ἀλεξάνδρου Ῥίζου τοῦ Ῥαγκαθῆ». Ἀλλὰ μόλις ἔμπορῶ νὰ γράψω ἔργον μου, αὐτὸς γὰρ ὁ ποιητὴς μετέφρασε ταύτην τὴν φορὰν μέγα μέρος.

Σας πέμπω σήμερον ὡς τεκμήριον τῆς bona voluntas μου ἐν φυλλάδιον παλαιὸν τῆς Gegenwart καὶ μεταφράσεις τινὰς μικρῶν ποιημάτων ἑλληνικῶν οὕτω τετυπωμένας. Πέμπω πρὸς τοῦτο τὴν Inauguraldissertation μου ἵνα ὁ ἐπιμελούμενος ἔμπορῇ νὰ μανθάνῃ ἐκ τῆς Vita ποῖον περίπου εἴνε τὸ νέον καὶ ἀνάξιον μέλος τοῦ Συλλόγου.